

Tomaji Attila

Halottak dala

A sápadt virradat roncsolt idegzetét
szeretők csonttestére, ágy tutajára
bízta, s visszamenekül az éjszakába.
Magasba riasztja madarait a rét.

De az éjszakák visszakérődzik a fényt,
s máris újra kezdődik a végtelenség,
szerelem öleli a halszagú halált,
csillag a pocsolyában társakat talál,
kidugja késhegyét a fű, hajnal húzza,
szél növeszti körmét, fog akad a húsba,
vadvíz sodorja fejünk alá a párnánk,
széthulló szájjal is anyatejre vágynánk,
fekszünk a földben soványan, erőtllenül,
szél fúj el dombok fölött észrevétlenül,
jól megleszünk itt is, a holt avar alatt,
hol éhes vadak mustrálják a varjakat,
hallgatjuk édes lábak cösszanásait,
felidézzük szétfoszló arcvonásaink,
nem iszunk drága öreg borokat többé,
sűrű vérünk elcsorgatva, mind a földé,
por és homok lett, mit valaha megittunk,
gyökerek szívják ki szívünkéből a titkunk.

Majd lányok bámulnak először a holdra,
új felhők úsznak lágyan új erdők fölé,
benéz a szél, a víz a homlokunk mögé,
testünkre a földet évszakok sodra hordja –

fűcsomó

gyorsan haladok tartok
valamitől valami felé
naponta körbe járom
a pusztító árnyas helyeket
mondatok örvénylő árterét
szavak néma üres fészket
tanúsítja változó vérmintám
összes hajnali merült álmom

szökik mind messzebbre
a drága adrenalin unja már
hallgatni a hús hemoglobin
lüktetését nézni a vékony
érfalon tempózó kifejlett
áttétes metaforák úszkálását

az integető jóindulatúnak
tűnő szimbólumszigetek felé
tartok még tartom magam
elmegek a halál hasfaláig
és tovább a kardvirágokig
megnyitom vérem kapuját
vérem keserű iszapjába lépek

csak egy fagyott fűcsomó
álmodik ott barátaim azokról
akik lehettünk volna azokról
akik talán élhettek volna
úgy is mintha éltek volna
mintha éltek volna egyszeri
életüket zuhogó titkainkat – –